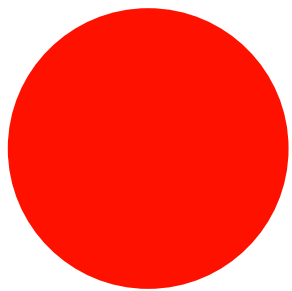

**Art Film
Fest
Košice**

Festivalový denník

4

**Industry program:
Inspirational days** ▶ str. 3

**Ako sme tvorili: slovenský
film Niečo navyše** ▶ str. 4

**Rozhovor s porotcami Medzinárodnej
súťaže krátkych filmov** ▶ str. 5

For English
▶ page 6

Natáča na film a necháva sa inšpirovať veľikánmi minulých období. Španielsky režisér Armand Rovira je hosťom Art Film Festu Košice.

Môj film je slobodný, tak ako Morrisseyho tvorba

Foto: Lukáš Klimek

Niektoré stretnutia sú osudové a zmenia vám život. Jedno také sa odohralo v polovici 90. rokov Armandovi Rovirovi. Prostredníctvom plátna sa zoznámil so spolupracovníkom legendárneho Andyho Warhola Paulom Morrisseyom. O mnoho rokov neskôr mu vzdal postu vo svojom celovečernom debute Listy pre Paula Morrisseyho.

Vy ste sa narodili až potom, čo Morrissey natočil svoje najslávnejšie filmy. Vyrastali ste v Španielsku, on žil a pôsobil v New Yorku. Ako sa pretli vaše cesty?

Keď som v 90. rokoch chodil na strednú školu v Barcelone, nevedel som, čo chcem robiť, čo študovať. Ako 16-ročný som šiel do kina na film Trash od Paula Morrisseyho. Otvoril sa mi svet nekomerčných filmov, a práve tento ma ovplyvnil natoľko, že som sa rozhodol študovať film. Asi pred piatimi, šiestimi rokmi som začal točiť tento zvláštny projekt, ktorým som mu chcel vzdať poctu.

Čo bolo na tom filme Trash také, že vás tak zasiahlo?

Videl som v ňom neorealistické dielo, nie komerčné. Je o mužovi menom Joe Smith,

ktorý je závislý na heroíne a tento film je ako skutočný život. V tom čase som pozerával iný druh filmov, a keď som videl Trash, pomyslel som si, že keď tento muž môže robiť také filmy, môžem aj ja. Paul Morrissey nie je pre mňa najlepší režisér všetkých čias, ale zasiahol ma.

Kým je teda Paul Morrissey pre vás?

Morrissey sa stal režisérom v slávnej The Factory Andyho Warhola, pretože ten prestal natáčať filmy a odovzdal to práve Morrisseymu. Pre mňa je objavom, zvláštnym umelcom, je to osobnosť 60. a 70. rokov a bol veľmi dôležitý pre avantgardný film.

Film sa premieta v sekcii Láska a anarchia, ktorá je aj o filmoch, o láske k filmom

a o neobvyklom používaní filmových výrazových prostriedkov. Aký je koncept vášho filmu?

Morrissey aj Warhol natáčali čierno-biele filmy, môj film je čierno-biely. Ich filmy mali niekedy dve obrazovky, aj v mojom filme môžete občas vidieť dve obrazovky. Ich filmy boli slobodné, môj je tiež, nie je to komerčný scenár. Takže môj film je akoby z rovnakého sveta, to bol koncept.

Kto vystupuje vo vašom filme?

Scenár som písal s mojou priateľkou Saidou Benza, ale nie je to bežný scenár. Film sa natáčal päť či šesť rokov po častiach. Po našich osobných stretnutiach so Saidou som si sadol a napísal zo dve strany, a aj sme to hneď natočili. Vo filme vystupuje päť protagonistov, napríklad japonské dievča, nemecký chlapec, ale aj Joe Dallesandro, ktorý hral v spomínanom filme Trash a v ďalších filmoch od The Factory.

pokračovanie ▶ str. 2

**Možnosť networkingu
aj spoznávania
tuzemskej tvorby**

Keďže som relatívne „mladým“ hosťom Art Film Festu Košice, venujem pozornosť malým detailom, ktoré sa týkajú všeobecného záberu ponúkaného obsahu, nielen v zmysle filmovom, ale aj nad rámec neho. Niektoré veci môžeme ľahko označiť za jedinečné, ako napríklad skutočnosť, že takmer všetci festivaloví hostia, novinári a filmári sú ubytovaní na jednom mieste, a teda majú možnosť networkingu pri raňajkách. Táto možnosť spájania sa je však aj pri organizovaných brunchoch, večerách, na recepciách a počas prehliadok mesta. Pomerne dosť nezvyčajné je, že na takýto stredne veľký a dlhý festival je atmosféra domácka a bez stresu.

Ale teraz všetky tieto veci bokom, Art Film Fest Košice ponúka perfektnú príležitosť pre zahraničných hostí vidieť najnovšie veci z domácej filmovej produkcie, vrátane niekoľkých svetových premiér. Programovanie je solidné a nezahŕňa len klubovú filmovú produkciu vybranú z veľkých áčkových podujatí, má ďalšie sekcie, ktoré stoja za pozornosť. Takým prípadom sú Prísľuby z východu, program zostavený Kristínou Aschenbrennerovou, ktorá sa zameriava na to najlepšie z Ázie z tohto a uplynulého roka. Ďalej je to sekcia Susedia online, ktorá ponúka zaujímavú, nezvyčajnú selekciu filmov z okolitých krajín, takpovediac „naprieč hranicami“. Šikovným ťahom bolo urobiť zo sekcie detských filmov stabilnú súčasť programu s premyslenými rannými projekciami.

Marina Richter
filmová kritička

Film ste natáčali na 16mm film, čo je dnes spôsob, akým už veľa filmárov nevie pracovať, keďže patrí do minulosti. Aká to bola pre vás skúsenosť?

Pre mňa je to záležitosť kontinuity, pretože moje predošlé, krátke, filmy som točil na 35mm film. Je to celkom zábavné, lebo v Španielsku učím na škole digitálnu postprodukciu, ale vlastné filmy robím na celuloide. Myslím si, že digitálna kinematografia je príliš perfektná, negatív je anarchia. To zrno, ktoré nie je dokonalé, pôsobí na mňa živo. Podľa mňa je to omnoho krajšie.

Čo je pre vás definíciou experimentálneho filmu?

Wau (smiech). Povedal by som, že je to experiment vo vnútri kinematografie, keď si vyberiete akýkoľvek nápad a hráte sa s ním. Nie je to len estetický filmový štýl. Ľudia si myslia, keď pozerajú čierno-bielu snímku alebo snímku natočenú na film, že to je experiment. Nie, experiment je to, keď objavujete a hráte sa so svojimi nápadmi. Nemám rád nálepky, lebo si myslím, že kinematografia je živá. Pre mňa je väčšina filmov experimentom.

Vo svojom krátkom filme Hoissuru vzdávate poctu Ingmarovi Bergmanovi a jeho Persone. Film ¿Qué será de baby Grace? zase kombinuje nájdený materiál s fikciou, aby rozprával o prvej návšteve herečky Grace Kelly na Mallorci. Zdá sa, že máte silný vzťah k pozoruhodným osobnostiam kinematografie. Aký ďalší umelci vás zasiahli svojou tvorbou?

Keď píšem scenár alebo rozvíjam svoje myšlienky, niekedy premýšľam o umelcoch. Ale ak mám povedať, kto ma ovplyvnil pri samotnej tvorbe filmov, budú to asi Bergman, Tarkovskij a pre mňa najdôležitejší Carl Theodor Dreyer. Kedysi som bol muzikantom, ako 14-ročný som hral na bubny. Celý ten svet umelcov vo všeobecnosti – a to

hovorím o 60. a 70. rokoch – od The Beatles, The Who a Led Zeppelin až po Williama Burroughsa, Kennetha Angera, Aleistera Crowleyho – všetci títo ľudia sú v mojej mysli po celý čas, a keď píšem scenár, objavujú sa v ňom.

A čo napríklad španielski umelci?

No, to je už ťažšie. Ale je jeden režisér, ktorý natočil len dva krátke filmy a potom už nič. V roku 1961 vyhral nejakú cenu v Cannes.

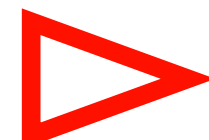
Volá sa by José Val del Omar a myslím si, že jeho snímka Fuego en Castilla je najlepším krátkym experimentálnym filmom na svete. Pokiaľ ide o ostatných, ja nemám rád Almodóvara či komerčné španielske filmy.

Vyštudovali ste strih a postprodukciu, aj na tomto filme ste si robili strih. Venujete sa mu aj mimo svojej tvorby?

Nie, strihu sa venujem ako pedagóg, nerád pracujem s inými filmármi. Strihám len svoje

filmy. Ale môj ďalší projekt bude strihať niekto iný, pre mňa to bude úplne nová skúsenosť.

Zuzana Sotáková

Film zo sekcie Láska & anarchia hrajú:

17. júna | 15:00

Kino Úsmev VSE Cinema

Festivalový tím odporúča:

Prísľuby z východu sľubujú dobré kino

Kórejský režisér Lee Chang-dong nie je jeden z tých, čo by nakrúcali tri filmy každý rok. Od jeho prvotiny Zelená ryba (Green Fish) uplynulo 22 rokov, a to je **Vzplanutie** len jeho šiesty film. Navyše, nakrútený po 8-ročnej tvorivej pauze. To je len jeden z dôvodov, prečo sú jeho diela vždy malými udalosťami. Vzplanutie, tak ako Leeove predošlé filmy, veľmi nenútené a precízne pracuje s pocitmi a náladami svojich hrdinov, ktoré tento raz spojil s inšpiráciou v poviedke Harukiho Murakamiho Podpaľovanie stodôl (a tiež v poviedke Williama Faulknera s rovnakým titulom). Výsledkom je krehký a súčasne monumentálny film. Bonusom sú herecké výkony Yoo Ah-ina, Jeon Jong-seo a Stevena Yeuna. Film bol uvedený v Hlavnej súťaži 71. MFF Cannes a odniesol si Cenu filmových kritikov (FIPRESCI) a Cenu Vulcain za umelecko-technický prínos (víťazom ročníka sa stal japonský film Zloději režiséra Hirokazu Kore-eda).

Keď sa pozriete do histórie Hongknských filmových cien, nájdete len jedného režiséra, ktorého filmy by zvíťazili v kategórii Najlepší film dva roky po sebe. Toto sa stalo v rokoch 2016 a 2017 a aj keď jedným dychom dodáme, že Desaf rokov (Ten Years) a Trivisa sú výsledkom spolupráce viacerých režisérov, nič to nemení na fakte, že Jevons Au je aktuálne jedným najvýraznejších talentov Hongkongu. Na Art Film Feste v roku 2016

uvádzal práve gangsterku Trivisa, tento rok osobne predstaví film svoj ostatný film. **Uznanie** v sebe spája spoločenský komentár a zábavu. Je to film, ktorý je na pohľad nenápadný, no je nielen pre Hongkong veľmi dôležitý a osobitne pri ňom platí radšej raz vidieť, ako x-krát počuť – tiež preto, že menovať jeho kvality by trvalo dlhšie než film samotný. Ak by ste ale mali záujem o oboje, budeme radi, ak sa zapojíte do diskusie s režisérom filmu. Mimochodom, dnes sa premieta vo viac než príhodnom double bille so slovenským dokumentom Niečo navyiac.

Podfuk sa síce javí ako film o študentoch a ich trápeniach, no je to originálna a napínavá heistovka, v ktorej nebudeme svedkami vyplanej krádeže milióna, Venuše či torza Jupitera, ale toho, ako sa partička thajských študentov pokúsi ukradnúť odpovede k medzinárodným skúškam pre prijatie na americkej univerzity. Druhý film režiséra Nattawuta Poonpiriyu je inšpirovaný skutočnými škandálmi a, podobne ako Uznanie, viac než problematickým fungovaním školského systému a vôbec všetkého v Thajsku.

Tešíme sa na vás v kine!

Kristína Aschenbrennerová,
zostavovateľka sekcie
Prísľuby z východu

Vzplanutie

Podfuk

Pracujú s rovnakou témou, ale ich fokus je odlišný. Spája ich však aktuálnosť a to, čo vypovedajú o našej spoločnosti.

Otázky identity vo filme

Variácie tém o identite môžu byť rôzne, tak isto ako ich filmové spracovania. Vo výbere filmov pre Art Film Fest môžeme nájsť mnoho snímok približujúcich sa ku téme identity. Avšak, nasledujúce dva – J. T. LeRoy a Sladký koniec dňa – komplexne demonštrujú výrazný repertoár, ktorý téma identity ponúka. Síce sa filmy implicitne zaoberajú jednou a tou istou ideou, paradoxne sú ale veľmi odlišné. Poľský režisér Jacek Borcuch skrz film Sladký koniec dňa skúma a analyzuje európsku identitu, pričom zachádza aj do histórie Európy a reflektuje súčasné spoločenské problémy. Americký režisér Justin Kelly zase filmom J. T. LeRoy ponúka skutočný príbeh o fiktívnej identite idola americkej literárnej pop-kultúry.

Rok 2006. Amerika. Spoločnosť mierne pobúrená a obzvlášť prekvapená z pravdy po rokoch vyplavenej na povrch. Kto skutočne je Jeremiah Terminator LeRoy? V 90. rokoch si Spojené štáty podmanil príbeh o adolescentnom chlapcovi menom J. T. LeRoy. Písal knihy o svojom živote plnom drog, prostitúcie a americkej meštiackej spoločnosti, z ktorej pôvodne pochádzal. S fanúšikmi zvykol komunikovať prostredníctvom e-mailu alebo telefonických rozhovorov. Po oficiálnom vydaní prvej knihy s názvom Sarah vystúpil aj verejne. Nik ale netušil, že za blondavou parochňou a tmavými slnečnými okuliarmi sa neskrýva mladý, problematický bohém, ale niekto úplne iný. Spisovateľka Lauri Albert si vytvorila postavu pubertálneho mladíka J. T. LeRoya, aby ním pretlačila myšlienky a názory, o ktorých by ako Laura Albert nedokázala písať, ani hovoriť. Túto fiktívnu postavu označila za svoj závoj. Po

následnom úspechu a priateľských ohlasoch v spoločnosti sa rozhodla vytvoriť „skutočného“ J. T. LeRoya, za ktorého sa vydávala jej švagriná Savannah Knoop. Spoločnosť im to uverila, a tak svoj dvojité život žili viac ako šesť rokov. Následne potom, ako sa prišlo na ich „malé“ tajomstvo sa postava J. T. LeRoya začala označovať za najväčší literárny hoax na svete. Režisér Justin Kelly, predovšetkým známy vďaka svojim filmom zakladajúcim sa na biografických faktoch, tento raz prichádza na plátna kín s memoármi samotnej Savannah Knoop, žijúcej šesť rokov v symbióze s identitou J. T. LeRoy. Film s rovnomeným názvom nám tak prináša nový pohľad na udalosti od 90. rokov a vracia nás v čase na miesta, kde vzniklo toto pompézne klamstvo.

Do hlavných úloh Justin Kelly obsadil známou americkú herečku Kristen Stewart. Tá vďaka svojmu mierne androgynnému vzhľadu

a chlapčensko-chuligánskemu výzoru prirodzene zosobňuje postavu Savannah Knoop a jej alter ego J. T. LeRoya. Temperamentnú a agilnú spisovateľku Lauri Albert si zahrala herečka Laura Dern. Film mal svetovú premiéru na festivale v Toronte.

Pokiaľ sa film J. T. LeRoy zaoberá skrytou identitou umelca a jej efektom v popkultúrnej spoločnosti, poľský filmový režisér Jacek Borcuch sa zaoberá hľadaním európskej identity. V najnovšej dráme Sladký koniec dňa sa oboznámime so životnou cestou známej poľskej poetky a laureátky Nobelovej ceny za poéziu Mariou Linde.

Na prvý pohľad si pani v staršom veku žije pokojný život v talianskom mestečku, obklopená milujúcim mužom, dcérou a vnúčatami. Všetko vyzerá tak, že má pred sebou pokojný život, pričom za sebou úspešnú, umeleckú kariéru. Avšak Maria pochádza zo židovskej rodiny, a tak isto ako mnoho iných európskych židov, aj ona a jej rodičia prežili na vlastnej koži zverstvá holokaustu. Prešlo ale mnoho rokov a nič v živote hlavnej protagonistky nenasvedčuje tomu, že niečo také obľudné ako holokaust sa zopakuje. Maria ale netuší, že ju v živote čaká ešte jedna kríza, osobná aj spoločenská. Život jej od základov zmení mladý egyptský utečenec

Nazeer, s ktorým prežíva vášnivý román. Obklopuje ich ale dusná atmosféra spôsobená približujúcou sa utečeneckou krízou. Tá sa bezprostredne dotýka života Marie, ktorá okrem iného musí čeliť pohrdavým pohľadom spoločnosti na jej vzťah s utečencom, a taktiež odcudzením jej vlastnej rodiny.

Ako diváci sme svedkami intimného príbehu jednej ženy stojacej v rozmedzí veľkých spoločenských kríz starej a novej Európy. Kríza hľadania identity morálnej Európy sa tak po holokauste, bezprostredne dotýka života Marie aj tentokrát. Režisér nám skrz komornú drámu jednej ženy prináša komplexnú správu o stave európskej spoločnosti a stále trvajúcего hľadania jej identity.

Anna Lazor

Film **Sladký koniec dňa** zo sekcie Európske zázakia hrajú:

17. júna | 11:00

Kunsthalle

22. júna | 20:00

Kino Úsmev VSE Cinema

Film **J. T. LeRoy** zo sekcie Okolo sveta hrajú:

17. júna | 19:30

Kunsthalle

22. júna | 16:30

Kino Slovan Hashtag. sk Cinema

Industry program: S akými ťažkosťami sa potýkajú debutujúci režiséri sa dozviete na Inspirational days.

Ku svojim chybám som úprimný, ale film splnil svoju úlohu

Aké sú začiatky mladých filmárov a ako vznikali ich prvé celovečerné filmy? Na tieto otázky vám na festivale odpovie niekoľko debutantov, medzi inými aj režisér filmu Ostrým nožom, Teodor Kuhn.

Aké sú možnosti pri tvorbe debutov a najväčšie problémy, s ktorými sa debutujúci režiséri stretli? Túto otázku sa rozhodli zodpovedať organizátori festivalu na podujatí Inspirational days. Dnes popoludní predstaví divákovi, ale aj mladým ľuďom, ktorí hľadajú inšpiráciu, svoju prípadovú štúdiu k filmu Ostrým nožom, Teodor Kuhn. „Samotná téma bola silnejšia ako akékoľvek moje debutantské ambície. Som presvedčený, že to, čo sa stalo, musí mať svoj film. Samozrejme, že nejaké veci by som urobil inak, ale myslím si, že základnú úlohu film splnil. Chcel som v ľuďoch zanechať emóciu, a to som na premiérach a projekciách videl,“ úprimne hovorí režisér, ktorý film inšpirovaný vraždou Daniela Tupého priniesol do kín na začiatku tohto roka. On aj jeho spolupracovníci sa zhodli na tom, že udalosť z roku 2005 ich

zasiahla. „Keď zavraždili Daniela Tupého, bol som iba o pár rokov mladší ako on. Každý deň sme boli s kamarátmi na skejtoch v Sade Janka Kráľa, iba pár desiatok metrov od miesta, kde zomrel. Daniel Tupý mohol byť pokojne niektorý z mojich priateľov a mohol som to byť aj ja,“ vyjadril sa absolvent doktorandského štúdia filmovej réžie Filmovej a televíznej fakulty VŠMU v Bratislave, ktorý už so svojimi krátkymi filmami zaujal a uspel na mnohých festivaloch v zahraničí.

Ťažší začiatok?

A aj tieto úspechy mu pomohli na začiatku. „Čo sa týka financovania, nebolo to náročné. Ľudia, ktorí poznali moje krátke filmy vedeli čo môžu čakať, ak sa vrhnem na dlhometrážny film, a istotou bola aj téma samotná. Nestretol som sa s nikým, kto by povedal, že to je nedôležité. S rozpočtom pol milióna eur sme stále ešte nízkorozpočtový film. Verím, že ak by sme mali viac prostriedkov, mohli sme byť dôkladnejší a ľudia, ktorí na filme pracovali mohli byť dôstojnejšie zaplatení,“ priznáva filmár.

Do tímu si vybral ľudí, s ktorými spolupracuje už od školy. „Mojim kľúčom bolo nájsť ľudí, ktorí sú vo svojej konkrétnej profesii šikovnejší ako ja. Prvú skupinu tvorili tí, s ktorými sme spolupracovali už na študentských projektoch, a teraz som im dal možnosť pracovať na

dlhometrážnom filme. Pracovali do maxima, do akého som im dovolil, vo výbere ľudí som neurobil chyby. Všetky chyby, ktoré tam boli, boli moje. Druhú skupinu tvorili ľudia skúsení,“ hovorí. Kým doteraz pracoval najmä s nehercami a autentickými tvármi z ulice, tu potreboval „nepriestrelnú istotu pravdivého herectva a nechcel riskovať.“

Viac akcie

Na príbehu otca, ktorému zavraždia syna a obvinených páchateľov pre chybné rozhodnutie sudkyne nakoniec oslobodia, pracoval dlho. „Prvý rok sme sa najmä stretávali s ľuďmi a zisťovali, čo sa vlastne stalo. Málokto si dnes pamätá, že útok nebol mierený konkrétne na Daniela Tupého, ale na celú skupinu zabávajúcich sa študentov. Dobodaní boli v ten večer viacerí. Zhovárali sme sa teda s obeťami, s novinármi, lekármi, zmlcami, právnikmi, ale aj vagabundmi.“ A čo by dnes urobil inak? „Je to súdna dráma, teda sled konverzácií, takže, keby som film nakrúcal dnes, ozvláštnil by som to vonkajšiu akciu a trocha to rozhybal. Mohlo by to byť lepšie aj na opakované pozretia, keď už

človek vie, ako to dopadne a čo sa stane, ale stále iba sleduje, ako sa to deje.“

Za najvýraznejší problém u debutantov považuje proces prechodu z krátkometrážneho filmu na dlhometrážny, čo sa týka scenáristiky a réžie. „V krátkom filme vám stačí zaujať pozornosť na 15 až 20 minút, na to potrebujete jeden bystrý nápad. Rozprávanie v takomto filme je však náročnejšie,“ hovorí Kuhn s tým, že na dnešnej diskusii sa bude snažiť byť čo najviac úprimný. „Pôjdem so všetkým na trh, ľudia zistia s akými problémami sa potýkame, a tak môžeme opäť spätne poskladať ten proces úspechov aj omylov. A to môže ľudí obohatiť.“

Spolu s Teodorom Kuhnom sa návštevníkom podujatia predstaví poľský režisér Piotr Domalewski s prípadovou štúdiou jeho filmu Tichá noc a maďarský režisér Mihály Schwechtje s prípadovou štúdiou jeho filmu Nebezpečné city.

Lucia Čížová

Podujatie **Inspirational Days** sa koná:

17. a 18. júna

Kulturpark 2 JOJ Cinema

Chceli urobiť úprimný film. Vznikol obraz rodiny, ktorá dcérin hendikep vníma ako obohatenie. Ukážu ho na Art Film Feste.

Chromozómu lásky sa nemusíme báť

Režisér Palo Kadlečík dostal pred rokmi ponuku natočiť videoklip ku svetovému dňu Downovho syndrómu, napokon z toho vzišiel celovečerný dokumentárny film *Niečo navyše*. Ak ste ho nestihli, v kine, Art Film Fest ho zaradil do sekcie Slovenská sezóna a autori ho dnes osobne uvedú.

Na pozadí osobného príbehu rodiny odкрýva vysporiadanie sa a život s touto chorobou. Palo Kadlečík nadviazal spoluprácu so scenáristom a dramaturgom Martinom Šencom a infiltrovali sa do rodiny, kde sa pred niekoľkými rokmi narodilo dievčatko Dorotka s jedným chromozómom navyše. Film vznikol štyri a pol roka a autori zvolili observačnú metódu, na kameru „dovolili“ priamo prehovorí iba hlavnej hrdinke Dorotke. Tá má dnes už šesťnásť rokov, film ju však zachytáva po obdobie tesne pred pubertou. Je členkou divadelného súboru a predstavenie príbeh rámkuje, ústredným motívom je totiž rodina. Na pozadí ich vzťahov a všedných dní odкрýva, v našej spoločnosti pomerne tabuizovanú, tému integrácie ľudí postihnutých touto chorobou do spoločnosti.

Nechýba niečo nám?

„Pôvodne sme chceli robiť film o profesnom uplatnení ľudí s Downovým syndrómom a zobrazíť tému skrz divadlo. Napokon od tohto zámeru vzišlo, aj keď divadlo zostalo ako rámcujúci prvok. Film je predovšetkým o rodine,“ hovorí Martin Šenc a dodáva, že dôležité bolo predovšetkým otvoriť diskusiu, odmýtizovať chorobu a ukázať, ako sa s ňou žije. „Keď sme vstupovali do projektu, o Downovom syndróme sme mali chabé vedomosti. Zistili sme, že títo ľudia majú naozaj niečo navyše, podľa čoho sme film

aj pomenovali. Nielen, že sú veľmi šikovní a majú svoje sny, veľmi dobre im ide zrkadlenie, čo uplatňujú v divadle. No hranicu úprimnosti majú oproti zdravým ľuďom úplne posunutú, preto je na mieste otázka, či nechýba niečo nám. Chromozóm navyše možno vnímať aj ako chromozóm lásky, pretože ju dávajú pocítiť absolútne úprimne. Nevedia zradiť, ani byť zákerní,“ odкрýva svoju skúsenosť scenárista.

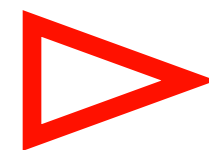
Konflikt sa hľadal ťažko

Filmári po zoznámení s rodinou rýchlo zistili, že štáb musí byť veľmi úsporný, aby nenarúšal intimitu. „Keď som prišiel do rodiny prvýkrát, mal som obavy, či to emocionálne zvládnem, no boli veľmi priateľskí a pochybnosti okamžite opadli. Ak som aj mal predtým obavy, či sa aj mne nenarodí dieťa s rovnakým postihnutím, po tejto skúsenosti som sa toho prestal obávať,“ priznáva Martin Šenc.

„Chceli sme, aby to bol úprimný film a bolo nám vyčítané, že je veľmi pozitívny. Snažili sme sa nájsť negatíva, aby to nebol jednostranný pohľad, no rodina prijala Dorotku absolútne, takú aká je. Nevnímajú problém, skôr naopak, obohacuje ich to.“ Hlavná protagonistka je podľa scenáristu prirodzene vtipná, Niečo navyše je teda optimistický film a tému prirodzene odľahčuje aj napriek tomu, že ukazuje vážnu problematiku. Po tom, ako sa premietal v kinách, kontaktovali filmárov diváci s podobnou skúsenosťou, ktorí potvrdzovali, že ľudia s touto chorobou sú „slniečka“. „Možno by stálo za to, pokračovať v téme, protagonisti majú teraz šesťnásť rokov, hádže s nimi puberta, chcú sa zamilovať,“ uvažuje scenárista. Podľa neho je v prvom rade na rodičoch, do akej miery chcú svoje dieťa integrovať do spoločnosti. „Niektorí sa rozhodnú umiestniť dieťa do špeciálnej školy, tým pádom dostane viac vedomostí a niektorí zase svoje dieťa zapíšu

do klasickej školy medzi zdravých rovesníkov, kde síce osobnostne rastie podobne ako oni, no vyučovanie mu nedá tolko vedomostí, ako v špeciálnej škole,“ vysvetľuje Martin Šenc. Ľudia s Downovým syndrómom sa vraj môžu výborne uplatniť v umeleckej sfére, pracovať v chránených dielňach či ako pestúni a mnohí z nich sú úspešní športovci.

Roberta Tóthová

Film *Niečo navyše* zo sekcie Slovenská sezóna hrajú:

17. júna | 16:30

Kino Slovan Hastag.sk Cinema

Anketa: O čom je váš film, ktorý ste prišli uviesť na Art Film Fest?

Nimrod Eldar, režisér (Keď som zomrela, Medzinárodná súťaž hraných filmov): Nanešťastie som tu ešte nič nestihol vidieť, keďže som tu krátko, ale vyzerá to ako skvelý festival. Má výbornú atmosféru a každý je tu milý. Pokiaľ ide o súťaže, a to hovorím vo všeobecnosti, myslím si, že filmy nemôžu súperiť medzi sebou. Ale musím povedať, že je skvelé, keď môžete uviesť svoj film publiku. V Košiciach budem mať po premietaní aj diskusiu, som na to zvedavý. Ľudia sa zvyknú pýtať dobré otázky a majú bystré postrehy. Je to pekné, ak sa môžete s nimi porozprávať. Môj film je príbehom otca, ktorý si musí poradiť so svojou dospievajúcou dcérou, ktorá sa snaží spáchať samovraždu. Musí sa s touto

novou situáciou nejako vysporiadať, a ani on sám nie je vo veľmi dobrom stave. A tak sa spolu vydávajú na cestu do púšte. Je to road movie, tichý a meditatívny film. Je to skôr príbeh jeho cesty k tomu, aby sa vrátil späť k životu, obrazne povedané. Nesie si v sebe žiaľ a v skutočnosti je to on, kto nevie, či chce žiť. Jeho dcéra len reflektuje jeho pranie. Doma sme film ešte nepremietali, o dva mesiace ho uvedie festival v Jeruzaleme a bude zaujímavé sledovať, ako budú diváci reagovať.

Yorgos Angelopoulos, scenárista (Ulica Patision, Medzinárodná súťaž krátkych filmov): Prišiel som sem ako jeden zo scenáristov 30-minútového filmu, ktorý je celý natočený na jeden záber. Odohráva sa na jednej z najrušnejších ulíc v Aténach. Sledujeme v ňom mladú ženu, ako ide na konkurz, ktorý je pre ňu veľmi dôležitý. V tom jednom momente jej zatelefonojú, že jej syn ostal sám doma a ona musí nájsť riešenie tejto situácie, a pritom stihnúť konkurz. V základe je to film o ženách súčasnosti a o tom, že majú mnoho rolí, ktoré musia zvládať. Je to o tom, ako je náročne nájsť rovnováhu, teda byť zároveň najlepšou matkou, najlepšou manželkou aj úspešnou

v kariére. Aj keď som muž, som obklopený ženami, ktoré milujem a táto naša hrdinka môže byť pokojne moja mama, moja sestra či kamarátka. Dnes to vidím všade naokolo. Myslím si, že je ohľaduplné, keď o tom rozpráva muž, pretože ak na to upozorňuje žena, nedostáva sa tomu takej pozornosti, ako by si zaslúžila. A to nie je fér. Myslím si, že je dôležité, aby o tých veciach hovorili aj muži. Natáčanie bolo extrémne náročné, museli sme si to všetko dookola nacvičovať. Mali sme desiatky skúšok, čo je na frekventovanej ulici naozaj ťažké. Nakrúcali sme počas letného dňa, kedy bol štátny sviatok, teda všetko bolo zatvorené a ulica bola o niečo pokojnejšia ako inokedy. Bolo to buď teraz alebo nikdy. Celý film sme museli natočiť v ten deň. Ale nanešťastie nám všetko vyšlo. Je to pocta, keď vás vyberú do súťaže na festivale, pretože keď vložíte veľa úsilia do niečoho, čo milujete, je krásne dostať uznanie. No na konci dňa je najdôležitejšie ukázať svoj film. Ceny nie sú až také podstatné, najdôležitejšie je ďalej odovzdať poslanstvo filmu. **zs**

Foto: Lukáš Klimek

Zostavovateľ vlastnej sekcie odporúčaných filmov Marko Škop vybral aj hraný debut Ulricha Seidla.

Ked' sú dni skutočne „pod psa“ – a nie je to len počasím

Najvypuklejšou emóciou oceňovaného filmu *Psie dni* je beznádej. Jeden z najznámejších európskych režisérov Ulrich Seidl v ňom stiera hranice medzi dokumentom a hraným filmom, profesionálmi a amatérmi a, ako je jeho zvykom, aj provokuje.

Lenivý horúci víkend kdesi na periférii Viedne. Teplota stúpa a spolu s ňou sa do netypických polôh dostávajú aj jednotliví protagonisti Seidlovho hraného debutu. Spôsobom, ktorý je pre tohto režiséra príznačný, diváka znepokojuje scénami plnými stúpajúcej agresie, čudných hier, animálneho sexu či násilia. „Na tomto filme je najatraktívnejšia jeho autenticnosť. Myslím si, že je to spôsob, ako diváka vtiahnuť do iného sveta. Nie je pre nich také jednoduché ostať na svojich sedadlách len ako pozorovatelia. Sú do toho vtiahnutí a konfrontovaní sami so sebou,“ povedal na margo filmu Seidl pre server Austrian Films.

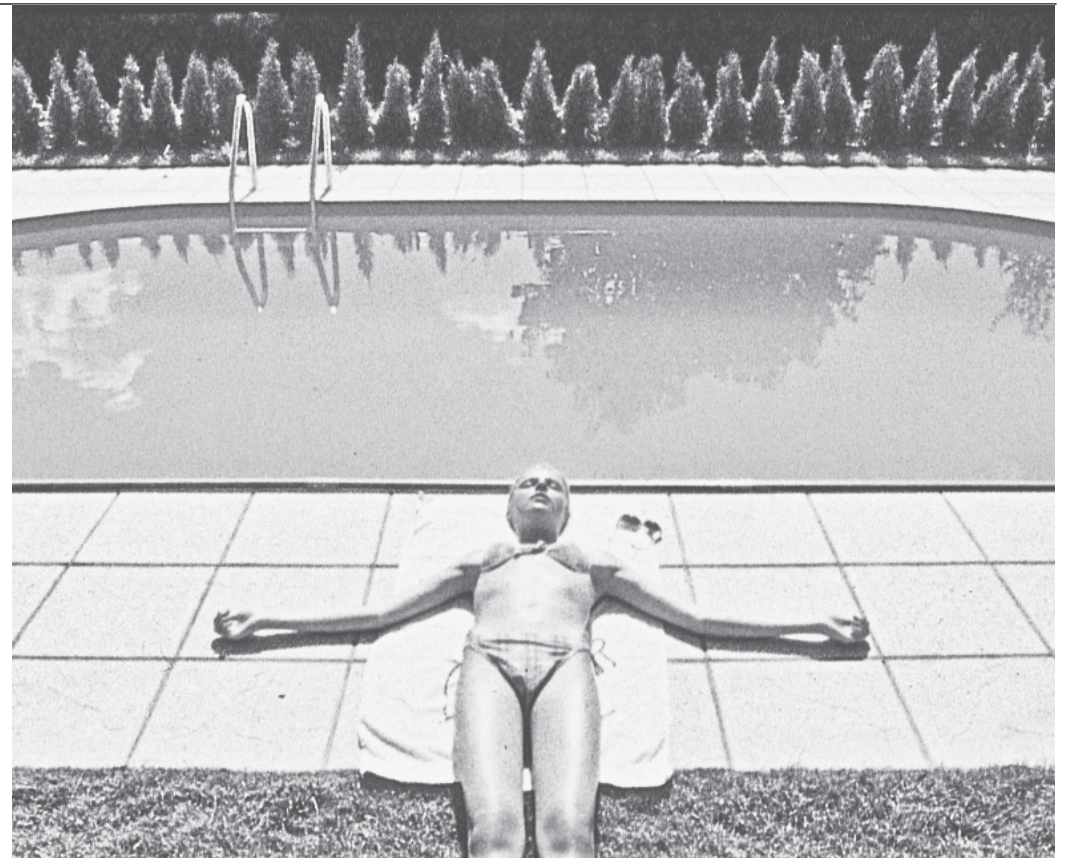
Kasting trval viac ako rok

Ak hovoríme o autenticnosti, tú sa režisérovi podarilo vyšperkovať aj vďaka nehercom, ktorých je vo filme spomedzi všetkých postáv asi polovica. Ako sám priznáva, kasting bol mimoriadne dôležitý a v začiatkoch ho trochu podcenili, keďže naňho štáb vyhradil tri mesiace. Najsf vhodné typy protagonistov,

z ktorých niektorí sa až tak nelíšia od priemeru a normálu, no niektorí sú skutočne excentrickí, napokon trvalo viac ako rok. S výsledkom však bol režisér spokojný. „Vždy vyžadujem, aby herci, profesionáli aj amatéri, dodali čosi osobné. Vždy sa uistím, že sú pripravení dodať niečo z ich vlastných životov, niečo intímne. To bolo na *Psích dňoch* riskantné, pracovať s mixom profíkov a amatérov v jednej epizóde,“ vysvetlil Ulrich Seidl pre spomínaný portál.

Absolútna beznádej

Jedným z hlavných motívov filmu je neustále hľadanie lásky a túžba po nej, ktoré sa však končí beznádejou. *Psie dni* zobrazujú bezútešnú každodennú realitu, absolútnu všednosť. „Postavy sú vcelku ambivalentné, ale dúfam, že budú pochopené. A to je môj hlavný cieľ: pochopiť, prečo sa niekto správa istým spôsobom v jeho alebo jej svete,“ pokračuje režisér, ktorého vrah nikdy nezaujímá, či je film provokatívny. Kvalitné umenie totiž vždy bolo provokatívne, tvrdí. Každopádne,

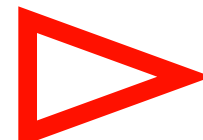
práve zameranie na intímne aspekty života sa stalo jedným z jeho poznávacích známení a vynieslo mu mnoho prestížnych cien. Viacero z nich aj za *Psie dni*, snímka si odniesla napríklad aj Veľkú cenu poroty na MFF v Benátkach, pričom v Rakúsku sa stal v roku 2002 komerčne najúspešnejším domácim filmom.

Nekonvenčný scenár bez dialógov

Hoci sú *Psie dni* Seidlovým hraným debutom, nedá sa o tomto žánri hovoriť jednoznačne. Už len kvôli tomu, že na začiatku natáčania nestál žiaden konvenčný scenár a neboli tam ani žiadne dialógy. To otvorilo dvere aj podstatnej improvizácii, ktorá v kombinácii s veľkou časťou nehercov dáva *Psím dňom*

aj mierny dokumentárny nádych. Koniec koncov, práve dokumenty boli tým, s čím Ulrich Seidl pri svojej filmárskej práci začal.

A prečo si Marko Škop vybral do svojej sekcie na tohtoročný Art Film Fest práve tento film? „*Psie dni* Ulricha Seidla je film, ktorý sa do mňa zarezal ako symbolický skalpel existenciálnej úzkosti človeka západnej civilizácie,“ tvrdí slovenský režisér.

Mária Galajdová

Film zo sekcie Marko Škop pozýva hrať:
17. júna | 18:30
Kino Tabačka

Na slovo s porotcami Medzinárodnej súťaže krátkych filmov:

Krátky film je odvážnejší

Krátky film je špecifickým „záhybom“ kinematografie, niektorí tvorcovia pri ňom zotrúvajú bez ambícií natáčať dlhometrážne snímky. Art Film Fest už tradične venuje „kráfasom“ patričnú pozornosť. O kvalitách a medzerách súčasného krátkeho filmu sme sa rozprávali s porotcami súťaže krátkych filmov Josem Cabrerom Betancortom a Gunhildou Enger.

Aké sú vaše predstavy kvalitného krátkeho filmu? Čo od filmu očakávate ako diváci?

Gunhild Enger: Film ma musí primaf o niečom premýšľať. Nezáleží na tom, či je krátky alebo celovečerný, musí so mnou zamávať, či už zaujímavou, zábavnou cestou alebo inak. Niečo sa vo mne musí pohnúť.

Je pri krátkometrážnom filme väčší priestor experimentovať?

Jose Cabrera Betancort: Možno je slobodnejší, pretože do produkcie krátkeho filmu sa väčšinou neinvestuje tak veľa peňazí, a obyčajne autori nepredpokladajú tak veľké publikum ako pri celovečernom filme. Pravdepodobne premýšľajú nad festivalmi a nemusia sa sponzorom. Krátky film môže byť umeleckejší a poskytnúť filmárom väčšiu autorskú slobodu. No keď si idem pozrieť krátky film, očakávam od neho to isté, čo od dlhometrážneho – dobrý príbeh. Chcem, aby s ním bolo zaobchádzané iným,

zaujímavým spôsobom a aby ma prinútil premýšľať o kinematografii ako o umení rozprávať príbehy skrz imagináciu, obrazy a zvuk. Mnohokrát predsa nájdeme zaujímavejšie spôsoby práve v krátkom filme.

Čo je esenciou dobrého krátkeho filmu?

Gunhild Enger: Musí pohltiť, ak aj rozpráva o zaručených témach, mal by voliť zaujímavú, novú, revolucionársku cestu, čo núti diváka žasnúť. Sú miesta a veci, ktoré ste vo filmoch videli často, ale sú aj také, ktoré ste nevideli nikdy a nemá to nič spoločné s reprezentáciou reálneho sveta.

A kedy ostávate pri filme v úžase vy?

Jose Cabrera Betancort: Keď má filmár vlastný hlas a vie zosobniť svoj príbeh obrazmi a zvukmi, osobitou estetikou. Estetickú formu, to ako je niečo vyzprávané, považujem za veľmi dôležitú, dôležitejšiu ako zobrazovanú tému. Niekedy robí rozdiel medzi dvoma

Foto: Lukáš Klimek

filmami, ktoré zobrazujú podobnú tému, malá zmena perspektívy. Detail, ktorý obohati tvoj pohľad.

Preferujete naratívne filmy alebo experiment?

Gunhild Enger: Umenie je spojiť tieto dva prístupy, keď s nimi autor dokáže pracovať v jednom momente. Ale tiež mám rada, keď je film absolútne experimentujúci.

Je súčasný krátky film avantgardný v takom zmysle ako v minulosti?

Jose Cabrera Betancort: Existuje množstvo rôznych filmárskych štýlov, pravidlá a filmárske kánony sú narušované. Zaujímavé je, keď filmár pracuje s jazykom v snahe vyvolať otázky, ktoré môžu byť konštruktívne pre publikum, aj keď ide o zložitejší spôsob. Publikum to môže prijať, aj nemusí, alebo si to môže vysvetľovať po svojom, čo je jedna z vecí, prečo ma film fascinuje.

V akej kondícii je súčasný krátky film? Napreduje alebo stagnuje?

Gunhild Enger: Myslím, že je progresívny, že experimentovanie si nachádza svoje miesto a nezáleží na veku filmárov, ale na tom, či majú čerstvú myseľ.

Jose Cabrera Betancort: Som súčasťou festivalov krátkych filmov už takmer dvadsať rokov a nemyslím si, že krátky film je progresívny v rýchlosti, akou sa mení. Za toto obdobie neprešiel mnohými zmenami, no bola tu jedna veľká – digitalizácia v 90. rokoch a v prvej dekáde nového tisícročia. Zmenila film v mnohých ohľadoch, no súčasný film nepovažujem za pokrokový. Sú tu iné hlasy, no film sa v zásade nemení rýchlo.

Gunhild Enger: Digitalizácia zjednodušila a umožnila filmom vyzeráť dobre, a to spôsobilo, že mnoho filmov vyzerá veľmi podobne.

Roberta Tóthová

Photo: Lukáš Klimek

He shoots on celluloid and draws inspiration from latter-day greats. Spanish director Armand Rovira is a guest at Art Film Fest Košice.

My film is free, like Morrissey's

Some meetings prove fateful, even life-changing. Armand Rovira had one such encounter in the mid-1990s, when the silver screen introduced him to Paul Morrissey, an associate of the legendary Andy Warhol. Years later, Rovira paid tribute to the filmmaker in his feature-length debut, *Letters to Paul Morrissey*.

You weren't born until after Morrissey had made his best-known films. You grew up in Spain; he lived and worked in New York. How did your paths cross?

When I was in school in the 90s in Barcelona, I didn't know what to do with my life or study. When I was 16, I saw the movie *Trash*, directed by Paul Morrissey. I had discovered another kind of movie – non-commercial movies – and with this film, I decided to study cinema. Five or six years ago, when I started this strange project, I decided to pay a kind of tribute to him.

What was it about *Trash* that so impressed you?

I saw it as a neo-realistic movie, a non-commercial movie. It's about a heroin addict

named Joe Smith, and it's like real life. When I watched *Trash*, I thought, "If this man can make these movies, I can, too." It's not that he's the best director in the world to me, but I felt he deserved a tribute.

Who is Paul Morrissey to you?

Paul Morrissey was a director at the Factory of Andy Warhol. When Warhol stopped making movies, he passed the baton to Morrissey. To me, he's a discovery. He's an artist, but a strange artist. He's a man of the 60s and 70s, but I think he's very important to avant-garde film.

Your film is being screened in the section Love and Anarchy, one of whose themes is "love for film and unexpected applications

of its means of expression". What's the concept behind your film?

Both Morrissey and Warhol shot in black and white – my film is in black and white. When they made films, they sometimes used split screens – in my film, you can sometimes see two screens. Their movies were free – my film is free; it's not a commercial script. It's from the same world; that's the concept of my film.

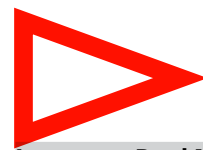
You shot the movie on 16 mm film, which few filmmakers know how to work with these days, given that digital is now the norm. What was that experience like?

It's a continuity, in a sense, because my old short films were shot in 35 mm or 16 mm or Super 8. Curiously, in Spain I'm a teacher of digital postproduction, but I shoot on celluloid. I think digital cinema is pixel-perfect, if you will; negative is anarchic. You have grain, but it's not just ones and zeros – the grain is alive in celluloid. I think it's more beautiful.

In your short film *Hoissuru*, you pay tribute to Ingmar Bergman's *Persona*. Before that, you made *¿Qué será de baby Grace?*, which also combined found footage with fiction to recount actress Grace Kelly's first visit to Mallorca. It seems you have a strong relationship with remarkable figures of the cinema world. Which other people have influenced your work?

When I write an idea or a script, I sometimes think about the auteurs and artists who've influenced me. My influences in cinema are mainly three directors: Bergman, Tarkovsky, and most importantly Carl Theodor Dreyer. The whole world of the pop artists in general – I'm talking about the 60s or 70s – from The Beatles, The Who and Led Zeppelin to William Burroughs, Kenneth Anger, Aleister Crowley – all these people are in my brain all the time, and when I'm writing a script, they appear in it.

Zuzana Sotáková

Letters to Paul Morrissey, from the section Love & Anarchy, is playing on:

17 June | 3:00 pm
Kino Úsmev VSE Cinema

Opportunities to network and see domestic cinema

Being a relatively "young" Art Film Fest Košice guest, I'm attentive to little details regarding the general scope of the offered content, not only film-wise, but also in terms of extracurricular happenings. There are some things that can be easily called unique, like the fact that almost all the festival guests, journalists and filmmakers alike are accommodated in one place, providing the opportunity to network at the breakfast table. But that networking opportunity is also offered through organized brunches, dinners, receptions and guided tours. Quite unusual for a mid-sized and long-in-duration film festival, the atmosphere is very homey and stress-free. But all those things aside, Art Film Fest Košice offers a perfect opportunity for foreign guests to see the latest from domestic film production, including a couple of world premieres. The programming is solid, and it doesn't just include the arthouse cinema productions selected from the big, so-called A-listers; it has side sections that deserve attention, too. Such is the case with Eastern Promises, a section curated by Kristina Aschenbrennerová which focuses on the best from Asia from the previous and current year. Neighbours Online, which offers an interesting, unusual selection of films from Slovakia's neighbouring countries, is also, so to say, "out of the box". Among the other clever ideas is making the children's section a steady part of the programme with well-thought-out morning screenings.

Marina Richter, film critic and writer

The festival team recommends:

Eastern Promises guarantees good cinema

Korean filmmaker Lee Chang-dong isn't one of those directors who makes three films a year. 22 years have passed since his debut *Green Fish*, and *Burning*, his latest, is just his sixth film to date. And after an eight-year hiatus, no less. This is one of the reasons why a new Lee Chang-dong release is always a minor sensation. In *Burning*, as in his previous films, Lee works with his characters' emotions and states of mind in an eminently unforced, yet precise manner. But here he combines this approach with inspiration drawn from the Haruki Murakami short story *Barn Burning* (as well as the William Faulkner story of the same name). The result is a film that is at once delicate and monumental. And the performances of Yoo Ah-in, Jeon Jong-seo and Steven Yeun are an added bonus. The film was screened in the main competition at the 71st Cannes IFF, where it won the FIPRESCI Prize and the Vulcain Prize

for technical artistry (the Palme d'Or winner that year was *Shoplifters* from Japanese director Hirokazu Kore-eda).

If you look back on the history of the Hong Kong Film Awards, you'll only find a single director who has won Best Film two years in a row. It happened in 2016 and 2017, and even if we quickly add that *Ten Years and Trivisa* were the efforts of multiple directors, it doesn't change the fact that Jevons Au is currently one of Hong Kong's brightest talents. At Art Film Fest 2016 he presented his gangster film *Trivisa*; this year he's back in person with his follow-up, **Distinction**. Combining social commentary and entertainment, it's a film that, despite its unassuming initial impression, is actually highly significant, and not just for Hong Kong. Here more than ever, a picture truly is worth a thousand words – partly because spelling out all the film's merits would take

Distinction

longer than just sitting down and watching the thing. Of course, if you're interested in both, we'll be only too happy if you join in on the discussion with the director. Incidentally, today the film will be screened as part of a more-than-apt double feature with the Slovak documentary *An Extra Something*.

Though it may appear to be a film about students and their troubles, **Bad Genius** is actually an original, suspenseful heist film where, instead of a meticulously planned bank robbery or the theft of a Venus or Jupiter's torso,

we witness a group of Thai students attempt to steal the answers to the US university entrance exams. This second film from director Nattawut Poonpiriya is inspired by a real-life scandal, and, like *Distinction*, the problematic (to put it mildly) functioning of the school system and everything else in Thailand.

See you at the movies!

Kristina Aschenbrennerová
section programmer, Eastern Promises

Stále človek |
Still Human

Kunsthalle

11:00 Sladký koniec dňa | *Dolce fine giornata* (EC)
r. Jacek Borcuch, 2019, 92' {OV/cz/en}

14:30 Deväťdesiate | *Mid90s* (CF)
r. Jonah Hill, 2018, 85' {EV/cz/x}

17:00 Stále človek | *Still Human* (CF)
r. Oliver Chan, 2018, 111' {OV/en/sk}

19:30 J. T. LeRoy | *J. T. LeRoy* (AW)
r. Justin Kelly, 2018, 108' {EV/x/sk}

22:00 U Zlatej rukavičky | *The Golden Glove* (B2C)
r. Fatih Akin, 2019, 110' {OV/cz/en}

Kulturpark JOJ Cinema

K1 10:00 Bamse a čarovné zvončeky |
Bamse and Thunder Bell (CHM)
r. Christian Ryltenius, 2018, 65' anim. {DB(sk)/en/sk}

K2 10:00 INSPIRATIONAL DAYS: Tichá noc |
Silent Night (ID)
r. Piotr Domalewski, 2017, 100' {OV/en/sk}
+ Prípadová štúdia | *Case Study: Piotr Domalewski*
EV + ΩSk

K1 13:00 Keď som zomrela | *The Day After I'm Gone* (CF)
r. Nimrod Eldar, 2019, 95' {OV/en/sk}

K2 13:30 INSPIRATIONAL DAYS: Ostrým nožom |
By a Sharp Knife (SS)
r. Teodor Kuhn, 2019, 89' {SV/en/x}
+ Prípadová štúdia | *Case Study: Teodor Kuhn*
SV + ΩEng

K1 16:00 Príbeh troch sestier | *A Tale of Three Sisters* (CF)
r. Emin Alper, 2019, 107' {OV/en/sk}

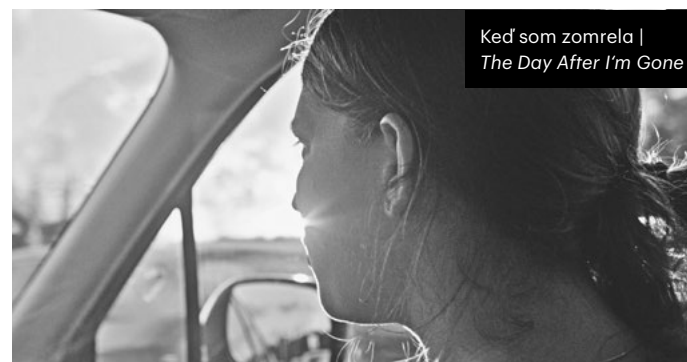
K2 16:30 Krátke filmy II | *Shorts II* (SH)
r. rôzni | *various*, 2018 – 2019, 89' {OV/en/sk}

K1 18:30 Všetko je pravda | *All Is True* (EC)
r. Kenneth Branagh, 2018, 101' {EV/x/sk}

K2 19:00 Krátke filmy III | *Shorts III* (SH)
r. rôzni | *various*, 2017 – 2018, 85' {OV/en/sk}

K1 21:00 Zlo medzi nami | *Head Count* (LNS)
r. Elle Callahan, 2018, 90' {EV/x/sk}

K2 21:30 Nurejev | *Nureyev* (VA)
r. Jacqui Morris, David Morris, 2019, 109' doc. {EV/x/sk}

Keď som zomrela |
The Day After I'm Gone

Kino Slovan Hashtag. sk Cinema

11:30 Angelo | *Angelo* (NO)
r. Markus Schleinzler, 2018, 111' {OV/en/sk}

14:00 Uznanie | *Distinction* (EP)
r. Jevons Au, 2018, 98' {OV/en/sk}

16:30 Niečo navyše | *An Extra Something* (SS)
r. Palo Kadlečík, Martin Šenc, 2018, 67' doc. {SV/en/x}

18:30 Z milosti božej | *By the Grace of God* (B2C)
r. François Ozon, 2019, 137' {OV/en/sk}

21:00 Pirane s detskou tvárou | *Piranhas* (B2C)
r. Claudio Giovannesi, 2018, 105' {OV/en/sk}

Z milosti božej |
By the Grace of God

Kino Úsmev VSE Cinema

10:00 Vietor. Dokumentárny triler |
The Wind. A Documentary Thriller (SS)
r. Michał Bielawski, 2019, 70' doc. {OV/en/sk}

12:30 El Pepe, život na vrchole |
El Pepe: A Supreme Life (AW)
r. Emir Kusturica, 2018, 73' doc. {OV/en/sk}

15:00 Listy pre Paula Morrisseyho |
Letters to Paul Morrissey (LA)
r. Armand Rovira, 2018, 78' {OV/en/sk}

17:30 Biela vrana | *The White Crow* (VA)
r. Ralph Fiennes, 2018, 127' {OV/en/sk}

20:00 Jednotka vyprázaného nasadenia | *Extreme Job* (EP)
r. Lee Byeong-heon, 2019, 111' {OV/en/sk}

22:30 Vietor | *The Wind* (LNS)
r. Emma Tammi, 2018, 86' {EV/x/sk}

Kino Tabačka

16:00 Best of Azyl 2018
r. rôzni | *various*, 2018, 107' {OV/en, sk/x}

Kam v Košiciach:

K dobrému jedlu patrí aj dobré pivo

Vybrali sme pre vás niekoľko tipov na osvedčené miesta s ponukou jedla, aj dobrého piva. A ak zatúžite po drinkoch či zábave, v centre mesta nájdete všetko. A po dobrých filmoch sa treba posilniť.

Ak sa chcete dobre najesť a vychutnať si dobré pivo, isto by ste nemali vynechať pivovar postavený v najstaršom gotickom dome v Košiciach – v Levočskom dome, ktorý predstavuje jeden z neodmysliteľných symbolov mesta. Kedysi práve na tomto meste sídlil najstarší košický pivovar. Dnes tu varia rôzne pivné štýly sveta, ale aj veľa experimentujú. Čo sa týka jedla, oprášili jednoduché jedlá, ako chlebič vo vajíčku, kombinujú klasiku s modernou ako strapačky s kyslou kapustou a bravčovými líčkami a podobne, všetko z poctivých surovín.

Pivovar Hostinec, Hlavná 65

V prípade, že by ste sa nevedeli rozhodnúť, či si vybrať kaviareň, pub, dobrú reštauráciu s pizzeriou alebo moderný diskoklub, tak vedzte, že to všetko nájdete v Jazz Club Café Restaurant s 25-ročnou tradíciou. V ponuke okrem zábavy však nájdete aj moderné a zdravé šaláty, pasty, steaky z kvalitnej hovädziny, pravú taliansku pizzu a ďalšie pochúťky.

Jazz Club Café Restaurant, Kováčska 39

V týchto podnikoch môžete mať so Cinepassom zľavu 10% na vybraný sortiment.

#artfilmujeme

@simonavkrajinefilmov

Art Film Fest súťaž o cinepassy!

Autorkou druhej víťaznej fotky je @simonavkrajinefilmov. Blahoželáme! V súťaži o cinepass na budúcoročný Art Film Fest pokračujeme, preto naďalej zverejňujte svoje zábery na Instagrame a označujte ich hashtagom #artfilmujeme

Delegácia filmu Loli paradička na slávnostnej premiére.
Foto: Lukáš Klimek

Art Film Fest Košice

Režisér Michał Bielawski uviedol svoj film Vietor. Dokumentárny triler v Kine Úsmev.
Foto: Peter Stas

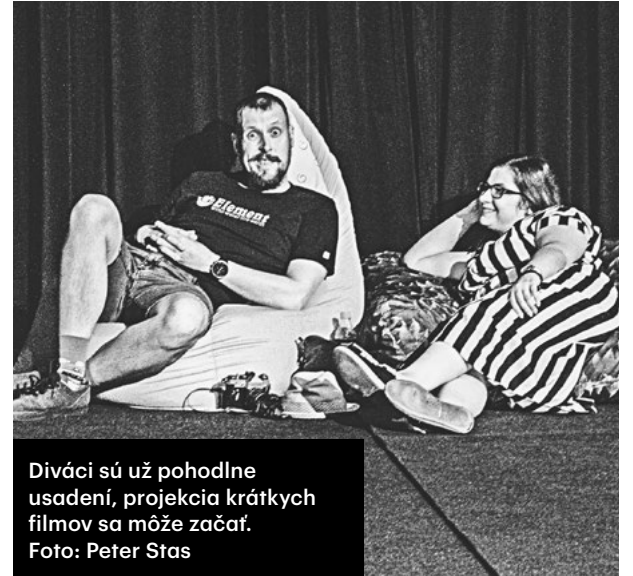
Herci nového slovenského filmu Casino. \$k rozdávali podpisy ostošesť.
Foto: Peter Stas

Porota Medzinárodnej súťaže hraných filmov je pokope a pripravená na projekciu.
Foto: Lukáš Klimek

Na zábavnú talkshow Sedem, ktorá sa konala v rámci festivalu sa tiahli rady ako na zmrzlinu.
Foto: Peter Stas

Diváci sú už pohodlne usadení, projekcia krátkych filmov sa môže začať.
Foto: Peter Stas

ORGANIZÁTOR:
ART FILM FEST s.r.o.

SPOLUORGANIZÁTORI:

PODUJATIE SA KONÁ V PRIESTOROCH INVESTIČNÝCH PROJEKTOV, KTORÉ BOLI IMPLEMENTOVANÉ V RÁMCI OPATRENIA 7.1 PRIORITYNEJ OSI „EURÓPSKE HLAVNÉ MESTO KULTÚRY KOŠICE 2013“ REGIONÁLNEHO OPERAČNÉHO PROGRAMU A SÚ SPOLUFINANCOVANÉ EURÓPSKOU UNIOU VO VÝŠKE 85 % Z EURÓPSKEHO FONDU REGIONÁLNEHO ROZVOJA A VO VÝŠKE 10 % ZO ŠTÁTNEHO ROZPOČTU SLOVENSKEJ REPUBLIKY. VIAC INFORMÁCIÍ NÁJDETE NA WWW.ROPKA.SK, WWW.MPSR.SK A TIEŽ NA WWW.CULTURE.GOV.SK, ERDF: INVESTÍCIA DO VAŠEJ BUDÚCNOSTI.

TOTO PODUJATIE SA REALIZUJE VĎAKA PODPORE KOŠICKÉHO SAMOSPRÁVNÉHO KRAJA

FESTIVAL SA KONÁ POD ZÁŠTITOU PREDSEDU VLÁDY SLOVENSKEJ REPUBLIKY PETRA PELLEGRINIHO. FESTIVAL JE REALIZOVANÝ VĎAKA FINANČNEJ PODPORE PREDSEDU VLÁDY SLOVENSKEJ REPUBLIKY.

FESTIVAL FINANČNE PODPORIL:

HLAVNÍ PARTNERI:

OFICIÁLNE AUTÁ:

OFICIÁLNY HOTEL:

LOGISTICKÝ PARTNER:

REKLAMNÍ PARTNERI:

HLAVNÍ MEDIÁLNI PARTNERI:

OFICIÁLNI DODÁVATELIA:

MEDIÁLNI PARTNERI:

PARTNERI: